

Μια 'άλλη Ελλάδα' που ψάχνει στα αζήτητα για τροφή...

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : Οκτωβρίου 1, 2011

"Καλύτερα να κρατήσω τη σύνταξη για κρέας"...

Με το τέλος της λαϊκής, ηλικιωμένοι, άνεργοι, αλλοδαποί ψάχνουν τρόφιμα

Περπατάω την οδό Νάξου. Τα φορτηγά την κόβουν κάθε τόσο στη μέση. Οι μισοί πάγκοι έχουν γίνει ξανά τάβλες και χαλύβδινα καβαλέτα. Οι έμποροι φορτώνουν τις καρότσες. Στα σκαλάκια μιας πολυκατοικίας, μια γυναίκα γύρω στα 70 ψαχουλεύει πεταμένες μπανάνες. «Είναι απίθανο να βρεις καλές, αυτές λιώνουν εύκολα», μου λέει. Τα χέρια της ως τον αγκώνα είναι πασαλειμμένα από χυμούς. Νομίζει πως είμαι εδώ για την ίδια δουλειά μ' εκείνη.

«Δημοσιογράφος», της λέω. Σηκώνει τους ώμους χωρίς καν να σταματήσει το ψάξιμο. «Εμένα πάντως οι δικοί μου το ξέρουν», κάνει όταν τη ρωτάω. «Τους ξένους να ντραπώ;». Με δύο μαυρισμένες μπανάνες στην ποδιά της, η κ. Αλίκη κάθεται στα σκαλάκια. «Θες;» κάνει προτείνοντάς μου τη μία μπανάνα. Γελάει, θέλει να με πειράξει.

«Πρώτη φορά ήρθα έτσι στη λαϊκή, πέρυσι τον χειμώνα», λέει. «Σκέφτηκα πως καλύτερα να κρατήσω τη σύνταξή μου για το κρέας». Η κ. Αλίκη κουνάει το κεφάλι. «Μισοκρυβόμουν λιγάκι, ξέρεις τώρα. Αλλά είδα κάτι πορτοκάλια στο πεζοδρόμιο. Ξεδιάλεξα τρία, τέσσερα. Οπως σηκώθηκα, στα δύο βήματα, «Αλίκη!», ακούω. «Τι γίνεσαι;». Ήταν μια ξαδέλφη. Ένας Θεός ξέρει από πότε είχα να τη δω. Πάγωσα. Η γυναίκα δεν έδειξε τίποτα, και ίσως και να μην είδε τι κάνω, τι να σου πω; Εγώ πάντως δεν την ήξερα αυτή την ντροπή μέχρι εκείνη τη στιγμή. Σκέψου, όταν χωρίσαμε ήταν το σπίτι μου απ' την άλλη μεριά, και περπάτησα ένα χιλιόμετρο ανάποδα μη στρίψω και την ξανασυναντήσω. Βρε πώς ντρεπόμουνα τότε»!

Η κ. Αλίκη μονολογεί. Και με τις μπανάνες στη σακούλα της σηκώνεται ξανά, σπρώχνοντας με το χέρι τα σκαλιά. Στο ύψος της οδού Μυτιλήνης, βρίσκω τον Βενάτ που μαζεύει κρεμμύδια. Ένα αγοράκι οκτώ χρονών παρακολουθεί τις κινήσεις του πεσμένο στα γόνατα. Ο Αχμεντάν προσπαθεί με απλωμένα τα χεράκια του να συγκρατήσει τα κρεμμύδια, να μη φύγουν. Ο έμπορος τ' άδειασε πιο πάνω, αλλά αυτά κύλησαν την κατηφόρα ως τον υπόνομο. Μερικά πήγαν κάτω απ' τη σχάρα, μερικά κόλλησαν στο σίδερο. Τα περισσότερα από αυτά τα κρύβει ένα στρώμα από ξερά κόκκινα φύλλα.

«Πώς θα τα μαζέψεις τώρα;», ρωτάω τον Βενάτ. «Με υπομονή», απαντάει, και όπως είναι σκυμμένος κολλάει σχεδόν το πρόσωπό του στο ρείθρο. Ο Βενάτ είναι απ' το Κουρδιστάν. Έχει 15 χρόνια εδώ, τα 13 είχε δουλειά, αλλά τώρα έχει δύο παιδιά νηστικά. Ολα αυτά τα λέει σκυφτός, ψηλαφώντας τα κρεμμύδια μες στα φλούδια. Ξαφνικά βλέπει ένα πιο μακριά, «Αχμεντάν!» φωνάζει και κάνει νόημα στο μικρό να πάει να το ψάξει.

Το αγόρι τρέχει πρόθυμα, μαζεύει το κρεμμύδι απ' τις λάσπες. Δεν τον νοιάζει που τον κοιτάζω. Ο έπαινος του μπαμπά του είναι πιο σημαντικός απ' τα μάτια των ξένων.

Γύρω, ο κόσμος ψωνίζει. Η λαϊκή σε εξέλιξη. Ένας έμπορος πηδάει σχεδόν πάνω απ' την πλάτη του Βενάτ να πάει στον πάγκο του, αλλά εκείνος δεν κουνιέται πόντο. Υπάρχουν αρκετά κρεμμύδια ακόμη εκεί. Στα πέδιλα του Βενάτ έχουν τρυπώσει ξερά κόκκινα φύλλα, αλλά ούτε κι αυτό τον ενοχλεί. Μόνο όπως ψάχνει με τα χέρια του κάτω απ' τα φλούδια και βγάζει κάτι μισολιωμένα φρούτα, ένα σάπιο ροδάκινο, μόνο τότε υπάρχει ένταση στην κίνησή του. Τώρα κρατάει ένα ολόκληρο σχεδόν καθαρό κρεμμύδι. Ο Βενάτ ανταμείβεται που επιμένει. «Είδες;», μου κάνει. Και ξαναβάζει το χέρι στο σωρό.

Ξαφνικά ένα φορτηγό «Αγροτικό - Εδρα Αργολικό» παίρνει με την όπισθεν τη στροφή. Ο Βενάτ το βλέπει τελευταία στιγμή πριν τον πατήσει, και πηδάει στο πεζοδρόμιο. Όπως το αυτοκίνητο μου κλείνει το οπτικό πεδίο, η ρόδα του πατάει τα κρεμμύδια. Ο Βενάτ πιάνει τον Αχμεντάν απ' το χέρι φεύγουν, σαν τα πουλιά απ' τα ψίχουλα άμα

πλησιάζει άνθρωπος.

Τους ξαναβλέπω μισή ώρα μετά, κάπου πεντακόσια μέτρα πιο κάτω. Ο Βενάτ τσακώνεται μ' έναν σκύλο, για κάτι μισολιωμένους γιαρμάδες...

...

Είναι η ώρα που εμφανίζονται οι συλλέκτες τροφίμων. Οπου να 'ναι οι πάγκοι θα αδειάσουν. Ο, τι μπορεί να πουληθεί άλλη μέρα θα μπει στα φορτηγά. Εκείνοι απλώς περιμένουν μέχρι ο έμπορος να αποφασίσει ποια τελάρα θα αδειάσει στην ασφαλτο. Τα φρούτα και τα λαχανικά που δεν διάλεξε κανείς, κι αυτά που έκοψε το μαχαίρι για να δουν οι πελάτες πως είναι καλή η σοδειά. Υστερα, οι συλλέκτες τροφίμων θα έχουν τουλάχιστον μισή ώρα μέχρι να έρθουν οι εργάτες του δήμου.

Ηδη η ώρα έχει πάει τέσσερις. Στη μία άκρη της λαϊκής ένας άνδρας με μια μάνικα τινάζει νερά στην ασφαλτο. Κάτι λιωμένα φασολάκια σαν μικροσκοπικές βάρκες τρέχουν για τον υπόνομο.

Εκατό μέτρα πιο πέρα, μια ηλικιωμένη γυναίκα με μια μαύρη σακούλα. Στην πρώτη διασταύρωση, τα κασόνια έχουν ακόμα μερικές βανίλιες. Η γυναίκα σκύβει όσο μπορεί. Τα δάκτυλα ξεσκαρτάρουν γοργά. Δέκα, είκοσι δευτερόλεπτα. Κάτι παίρνει, βλέπω τη σακούλα να τεντώνεται. Φεύγει. Σκύβει εκατό μέτρα πιο πέρα, και ξανά απ' την αρχή.

Ξεδιάλεγμα...

Στην τρίτη της στάση, όπως ξεδιαλέγει κολοκυθάκια, σηκώνει το κεφάλι. «Συγγνώμη», της λέω. «Απ' την “Καθημερινή” είμαι». Με κοιτάζει έκπληκτη, με το ελεύθερο χέρι της φτιάχνει τα μαλλιά της. «Ηθελα να σας ρωτήσω...», πάω να πω. «Μα εγώ δεν...», με κόβει. Απ' το χέρι της ένα πράσινο σκουπίδι έχει κολλήσει στα μαλλιά της. «Εγώ απλώς δεν πρόλαβα τη λαϊκή», κάνει. «Και χρειάζομαι μερικά

πράγματα. Κατάλαβες; Γι' αυτό ήρθα και ψάχνω εδώ, γιατί τα άλλα τα πήρανε».

Όπως μιλάει, έχει ήδη ξεκινήσει να απομακρύνεται. «Πάω τώρα... Μήπως προλάβω τίποτε». Έχει ήδη χαθεί πίσω από ένα φορτηγό.

(Της Μαρίλης Μαργωμένου, από την "Καθημερινή" 11/9/2011)